

GULISIO TÍMEA

Tanúk

Belenézek sárga szemébe
A zárlatos lámpának
Hogy én is a fényt szeretem
Arra nem hagyok tanút

Belenézek sárga szemébe
Az elütött macskának
Vigye a sírba
Hogy van bennem szájalom

Belenézek sárga szemébe
A villamosnak
Vigye hírét messzire
Hogy néha hiába várok

Belenézek sárga szemébe
A kedvesemnek
Belém lát mégis nyugodtan alszik
Mégis nyugodtan alszom

Póráz

Vajon ha már nem vagy önmagad,
Kit szeretek benned?
Az emléked,
Vagy a fensőbbrendűségem?
Ha ugyan én még én vagyok,
Ha te nem te.

Egyek voltunk a kettősségben.
Külön túl sokak vagyunk egy-egy félnek.
Túl kevés egy embernek.
Állattá tettél, így nem lehet a gazdád.
Hiába szűkölök.
Hiába ugatnál.

Szeretnél alázní. Szerettelek alázní.
De már nincs hova. Nincs lentebb.
Semmi nem hoz lázba.
Minden mindegy.
Lényegeddé redukáltad magad,

Így elvesztetted lényedet.